

Sygn. akt VI U-upr 525/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2022r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Dorota Witkowska
Protokolant:	Stażysta Dominika Goitowska

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2022 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odszkodowanie z tyt. wypadku

z odwołania od decyzji z dnia 2 kwietnia 2019 r., znak (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje powodowi M. B. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy jakiemu uległ w dniu 25 czerwca 2018 r. w wysokości odpowiadającej 2% stałego uszczerbku na zdrowiu to jest w wysokości 1.834,00 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset trzydzieści cztery 00/100).

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt VI U-upr 525/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 kwietnia 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił M. B. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 25 czerwca 2018 r., co uzasadnił tym, że w protokole powypadkowym bezpodstawnie uznano omawiane zdarzenie za wypadek przy pracy, gdyż brak było przyczyny zewnętrznej zdarzenia.

/decyzja k. 9 w aktach ZUS/

Powód M. B. wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

W uzasadnieniu wskazał, że bezpośrednią przyczyną wypadku było uderzenie o podłoże w wyniku upadku z drabiny z wysokości ok. 1 m powodujące uraz.

/odwołanie k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego. Organ rentowy w uzasadnieniu podtrzymał zaskarżoną decyzję i jej argumentację.

/odpowiedź na odwołanie k. 4-4v/

Sąd ustalił co następuje:

Powód M. B. podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu wypadkowemu z tytułu zatrudnienia u płatnika (...) (...) R. G. na stanowisku konserwatora.

/bezsporne/

W dniu 25 czerwca 2018 r. podczas pracy, kiedy malował sufit i ściany korytarza, spadł z drabiny z wysokości około 1 m.

/dowód: protokół nr (...) r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k. 3-4 akt ZUS, protokół wypadku przy pracy k. 5-5v akt ZUS, protokół przesłuchania poszkodowanego w postępowaniu powypadkowym k. 6 akt ZUS/

Wskutek wypadku z dnia 25 czerwca 2018 r. u powoda doszło do złamania kompresyjnego trzonu Th 12.

/dowód: opinia biegłego sądowego neurologa J. K. k. 41-45; opinia biegłego sądowego ortopedy i traumatologa narządu ruchu R. P. k. 69-70/

Wskutek upadku nie doszło u powoda do uszkodzenia struktur układu nerwowego, które mogłyby spowodować długotrwały lub trwały uszczerbek na zdrowiu.

/dowód: opinia biegłego sądowego neurologa J. K. k. 41-45/

U powoda nie istniały wewnętrzne schorzenia samoistne narządu ruchu mogące spowodować złamanie trzonu (...). Złamanie spowodowało uderzenie ciała o podłogę wskutek upadku z drabiny. Leczenie i rehabilitacja powoda zakończyły się.

Złamanie trzonu Th 12 doprowadziło do zniekształcenia trzonu Th 12 mogącego powodować bóle kręgosłupa.

Powyższe spowodowało u powoda stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2% z pozycji 94b jako najbardziej zbliżonej do przypadku powoda na podstawie Rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002r. Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, przy zastosowaniu § 8 ust. 3 tego rozporządzenia.

/dowód: opinia biegłego sądowego ortopedy i traumatologa narządu ruchu R. P. k. 69-70/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dowody w postaci dokumentów i opinii biegłych sądowych neurologa J. K. oraz ortopedy i traumatologa narządu ruchu R. P., które stanowiły spójną i logiczną całość.

Sąd podzielił opinie biegłych sądowych, bowiem zostały wykonane w sposób rzetelny i obiektywny oraz zgodny z wiedzą fachową. Biegli wyczerpująco i przekonująco uzasadnili swoje ustalenia i wnioski. Strony nie kwestionowały samych opinii, co pozwany wyraził wprost w piśmie z dnia 18 marca 2022 r. (k. 90).

Pozwany w postępowaniu sądowym negował istnienie przyczyny zewnętrznej zdarzenia z dnia 25 czerwca 2018 r.

W doktrynie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przyczyna zewnętrzna nie musi być wyłączną przyczyną wypadku przy pracy. Wystarczające jest, że przyczyni się ona do powstania urazu. A zatem jeżeli przyczyna

wypadku ma charakter mieszany, wystarczające jest, jeśli zostanie wykazane, że bez czynnika zewnętrznego nie doszłoby do szkodliwego skutku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.11.1990 r., II PR 52/90, PiZS Nr 4/1991/63). Ważne jest, aby przyczyna ta była przyczyną sprawczą zdarzenia, natomiast nie musi być przyczyną wyłączną (jedyną). Oznacza to, że wystarczy, aby dany czynnik ze świata zewnętrznego przyczynił się jedynie do powstania uszczerbku na zdrowiu. Związku przyczynowego szkody na osobie z przyczyną zewnętrzną nie przerywa zatem wystąpienie innych przyczyn ubocznych o charakterze wewnętrznym.

W związku z powyższym istotne jest to, co stanowiło bezpośrednią i adekwatną przyczynę odniesionego urazu bez konieczności analizowania wyczerpującego ciągu przyczynowo – skutkowego tj. łańcucha przyczyn oraz bez prowadzenia rozważań i dociekania, co było tzw. praprzyczyną zdarzenia.

Według tej reguły spełnia kryteria wypadku przy pracy upadek pracownika na skutek utraty przytomności wynikającej ze skłonności do omdleń, gdy doznanie urazu następuje wskutek uderzenia o twarde podłoże lub upadku z wysokości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 stycznia 1977 r., III PRN 47/76, PiZS 1977 nr 1, s. 44 oraz z dnia 14 września 1977 r., III PRN 30/77, Służba Pracownicza 1978 nr 2, s. 34). W takich przypadkach przyczyną sprawczą doznanych uszkodzeń ciała pracownika jest nie tylko sam atak choroby powodujący utratę przytomności, lecz czynnik zewnętrzny, którego wystąpienie powoduje uraz.

W związku z powyższym, Sąd uznał, że zewnętrzną bezpośrednią przyczynę wypadku stanowiło uderzenie powoda o podłoże skutkujące urazem w postaci złamania kompresyjnego kręgu Th12 i zbędnym było badanie przez Sąd ewentualnych dalszych potencjalnych przyczyn upadku powoda i analizowanie, czy powód również zasłabł, zwłaszcza, że powód nie pamiętał chwili zdarzenia, bowiem kluczowe w sprawie jest ustalenie, że uderzenie ciała powoda o podłoże było wystarczającą i adekwatną przyczyną jego wypadku. Oczywistym jest, że samo zasłabnięcie nie spowodowałoby u powoda takich urazów, jakie doznał. Urazy powoda wynikały z uderzenia ciała o twarde podłoże.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że powód w dniu 25 czerwca 2018 r. uległ wypadkowi przy pracy, gdzie podczas malowania sufitu i ścian korytarza, spadł z drabiny z wysokości ok. 1 metra i uderzył ciałem o podłoże doznając złamania kompresyjnego kręgu Th12.

Było to zdarzenie nagle, bowiem było niespodziewane i raptowne. Miało związek z pracą, bowiem nastąpiło w miejscu pracy podczas wykonywania obowiązków pracowniczych. Było również spowodowane przyczyną zewnętrzną tj. uderzeniem ciała o podłoże i spowodowało uraz w postaci złamania kompresyjnego kręgu Th12. Tym samym omawiane zdarzenie spełniło wszystkie kryteria do uznania za wypadek przy pracy określone w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. - Dz.U. 2018.1376, ze zm. - dalej jako ustawa wypadkowa).

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie w wysokości określonej w art. 12 ust. 1 i 5 ustawy wypadkowej.

Wysokość uszczerbku na zdrowiu została określona przez biegłego zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. 2013r. poz. 954), czego pozwany nie kwestionował.

W okresie od 1 kwietnia 2019 r. do 31 marca 2020 r. kwota jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej wynosiła 917 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z obwieszczeniem Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 marca 2019 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P. 2019 poz. 270). Powód odniósł 2% stałego uszczerbku na zdrowiu, co skutkuje przyznaniem kwoty 1.834,00 zł tytułem odszkodowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz cytowanych przepisów orzekł jak w sentencji wyroku

Na oryginale właściwy podpis